

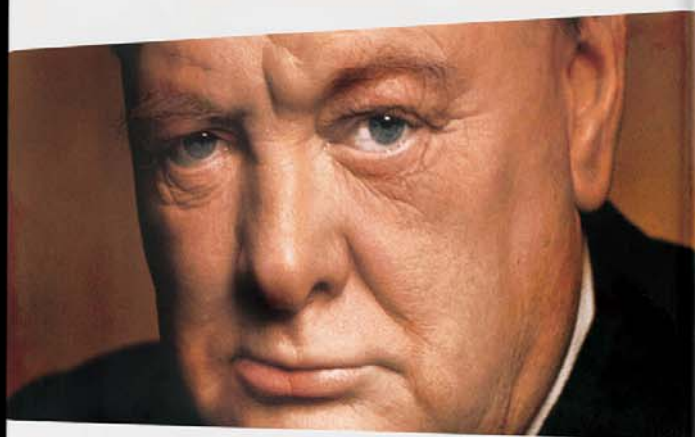

ALBION BOOKS

objavljuje

BORIS DŽONSON, autor, u Beogradu, u knjižari Geca Kon

**BORIS
DŽONSON**

**FAKTOR
ČERČIL**

KAKO JE JEDAN ČOVEK
STVARAO ISTORIJU

„Faktor Čerčil“ je na prvom mestu priča o ratnom lideru i političaru od rase koji je u odsudnim trenucima bio na pravoj strani istorije. Istorije koju je sam pravio.

FAKTOR RANDOLF

MATINE KOD GECE KONA

Šef Forin ofisa Velike Britanije Boris Džonson, tokom svog boravka u Beogradu, danas je kao autor knjige „Faktor Čerčil“ gost svoga ekskluzivnog srpskog izdavača Albion buksa u knjižari Gece Kon. Na tome kežuel matineu sagovornici će mu biti nekolicina vodećih novinara, čiji je kolega Džonson nekada bio. Razgovaraće se o Džonsonovj knjizi, ali i o istoriji i aktuelnim odnosima Britanije i Srbije.

Prilikom ronilačke obuke na vojnoj akademiji Sendhrst, koju je upisao tek iz trećeg puta, mladom Čerčilu je sa ruke spao sat koji mu je poklonio otac. Kada mu iz nebrojenih pokušaja nije pošlo za rukom da sa dna ledene i mutne reke izroni dragocenu uspomenu, Čerčil je zajedno sa svojim drugovima pitomcima pregradio reku. Promenišći joj nakratko tok, na dnu presahlog rečnog korita pronašao je očev poklon. Želja da ne razočara oca, kao životni motiv, i herkulovska snaga volje da, prevazišavši poznatog oca, prevaziđe iskonski kompleks, čine osnovne elemente pokretačke sile i čeličnog karaktera junaka Džonsonove knjige.

Knjiga Borisa Džonsona o Čerčilu ili ČOVEK KOJI JE STVARAO ISTORIJU

Čerčilova politička uverenja Boris Džonson naziva poluideologijom – levičarskim konzervativizmom, mešavinom imperijalizma i romantizma na strani radničke klase

piše
Dušan Spasojević

Sve počinje i završava se 28. maja 1940. godine. Francuska je poklela, Rusija i SAD stoje po strani. Jedna za drugom, kao snoplje, pod naletima Vermahta padaju prestonice širom Evrope. Na južnoj obali Lamanša, već četiri dana, pola miliona britanskih vojnika prepušteno je na milost i nemilost neprijateljskim pancer-divizijama. Ratni kabinet u Londonu, tog majskeg poslepodneva, razmatra Musolinijevu ponudu da Engleska sa Nemačkom sklopi separadni mir.

U maloj zagušljivoj sobi većina predvođena Nevilom Čembrlenom i lordom Halifaksom je „za“. Izvan ta četiri zida neka utučenost oseća se u celom javnom životu. Tiražni Dejli mejl je „za“. Ugledni londonski Tajms takođe. I Džordž Bernard Šo je za politiku popuštanja. Kao i stari Dejvid Lojd Džordž, premijer iz vremena Velikog rata. Predsednik francuske vlade, Pol Rajmon, koji se toga dana našao u Londonu, je „za“. Svi odreda, uključujući i kraljevsku porodicu, navijaju za razgovore sa Hitlerom. Samo jedan čovek je protiv. Vinston Leonard Spenser Čerčil. Sam protiv svih.

Kada je pre dvadeset godina ministarstvo obrazovanja u vladi Džona Mejdžora, povodom Dana pobeđe, svim školama u Engleskoj poslalo kratkometražni film o Drugom svetskom ratu, u njemu je, od trideset i pet minuta, Vinstonu Čerčilu bilo posvećeno samo četnaest sekundi. Knjiga „Faktor Čerčil – kako je jedan čovek pravio istoriju“ (Hoder i Stauton, London, 2014) Borisa Džonsona, bivšeg novinara, sada popularnog gradonačelnika Londona i političara koji ne krije ambiciju da preuzme vodstvo nad Konzervativnom strankom (a potom i kormilo Engleske), nije mogla da bude publikovana u boljem trenutku. Pre neki dan navršilo se pedeset godina od Čerčilove smrti i ambiciozni autor iskoristio je taj povod da svoje ime čvrsto veže uz najslavnijeg sunarodnika dvadesetog veka. Čitaocu ove briljantno napisane biografije, koju je krajem minule godine objavila londonska izdavačka kuća „Hoder i Stauton“, ova knjiga može da posluži kao podsećanje da današnja Evropa nije delo nekakve metafizičke zajednice za ugali i čelik, već plod „krvi, suza i znojia“ pobeđnika u poslednjem svetskom ratu. Noseću tezu, da je njegov junak ključni faktor moralnog uzdignuća Velike Britanije u Drugom svetskom ratu, Džonson razvija vodeći čitaoca kroz tri paralelne priče. O jednoj porodici, o politici i najznačajnijim događajima prošlog veka.

Pred nama je priča o detinjstvu bez

roditeljske pažnje i ljubavi. Priča o sinu koji je, po sopstvenom priznanju, sa svojim ocem razgovarao samo pet puta. Sa ocem, čija se politička karijera završila neslavno, ostrakizmom u kome je u najgorim mukama umro od sifilisa. Pred nama je priča o najplaćenijem reporteru u istoriji engleskog žurnalizma. O mladom Čerčilu, koji je, po Džonsonovim rečima, položio najvažniji novinarski ispit: čitalac mu je bio na prvom mestu. Ovo je priča o hrabrom vojniku i ratnom zarobljeniku. O pustolovu u neprestanoj potrazi za uzbuđenjima i novim horizontima. Ovo jeste i priča o književniku koji nikada nije upisao fakultet, ali je na engleskom jeziku objavio više od Šekspira i Dikensa zajedno i 1953. godine dobio Nobelovu nagradu za književnost. Ali „Faktor Čerčil“ je na prvom mestu priča o ratnom lideru i političaru od rase koji je u odsudnim trenucima bio na pravoj strani istorije. Istorije koju je sam pravio.

Kada je 1936. godine Stenli Boldvin sastavljao vladu, primetio je da za Čerčila mora biti mesta na klupi za rezerve – „jer će zemlji ubrzo biti neophodan da bi joj služio kao ratni premijer“. Jedna kratka, i na prvi pogled ne mnogo važna, epizoda možda i ponajbolje dočarava od kakvog materijala je sazdan i čijom rukom iskovan legendarni ratni premijer. Prilikom ronilačke obuke na vojnoj akademiji Sendhrst, koju je upisao tek iz trećeg puta, mladom Čerčilu je sa ruke spao sat koji mu je poklonio otac. Kada mu iz nebrojenih pokušaja nije pošlo za rukom da sa dna ledene i mutne reke izroni dragocenu uspomenu, Čerčil je zajedno sa svojim drugovima pitomcima pregradio reku. Promenišći joj nakratko tok, na dnu presahlog rečnog korita pronašao je očev poklon. Želja da ne razočara oca, kao životni motiv, i herkulovska snaga volje da, prevazišavši poznatog oca, prevaziđe iskonski kompleks, čine osnovne elemente pokretačke sile i čeličnog karaktera junaka Džonsonove knjige.

Popularna predstava o Čerčilu podrazumeva imidž zadržtog konzervativca, nadmenog aristokrate koji je braneci postojeći poredak u stvari branio privilegije stečene rođenjem. Rođenjem u Palati Blenam, toliko raskošnoj i velelepnoj, jedinjoj građevini u Engleskoj koja se naziva palatom, a da ne pripada kraljevskoj porodici ili crkvi. Međutim, Džonson nam u svojoj knjizi predstavlja jednog drugog Čerčila. Čerčila arhitekta prvih socijalnih primanja za nezaposlene, tvorca centara za zapošljavanje i autora minimalne zakonom zagarantovane plate za radnike. Iako, po rečima supruge Klementine, nikada nije ušao u autobus, a samo jedanput u londonski metro, Vinston Čerčil je bio rođonačelnik „države blagostanja“. Kako bi došlo do preraspodele nepravedno stečenog

ih, jednu po jednu, detaljno analizira. Tu su najveći promašaji saveznika u Prvom svetskom ratu – neuspela odbrana Antverpena i tragedija na Galipolju, za koje je, kao prvi lord admiralteta, direktno odgovorao Vinston Čerčil. Danas je gotovo nezamislivo, zaključuje Džonson, da jedan političar posle tako krupnih propusta ne samo nastavi karijeru već uspe da se popne na najviši tron. Još je manje zamislivo da jedan ministar u ratnoj vladi, kao Vinston Čerčil pod jesen 1915. godine, kako bi okajao svoje grehe, u činu potpukovnika lično preuzme komandu nad pešadijskim bataljonom u rovovima zapadnog fronta. Međutim, kao najveće zabludu u pašičevski dugoj karijeri Vinstona Čerčila, Džonson vidi žestoko, „šovinističko i sebično“, opranje samostalnosti Indije. Mahatma Gandija Čerčil je potcenjivački nazivao polugolim fakiro, a o samoj Indiji nije znao ništa. Džonson zaključuje da je, u slučaju Indije, njegov junak bio na pogrešnoj strani istorije.

Džonson tvrdi da je Čerčil najveći i najskreniji frankofil među svim premijerima Britanije. Obožavao je Francusku. Njegovi roditelji venčali su se u Parizu. „Francuska je civilizacija“, umeo je često da kaže, i Francuzima na taj način prizna superiornost njihovog načina života. Jedini strani jezik koji je ikada učio bio je francuski. Verovao je u veličinu Francuske i doživio ogromno razočaranje zbog poniženja koje je u maju 1940. godine pretrpela saveznička francuska vojska. Vojska kojom je nekada komandovao Napoleon, čovek čiju je bistu do kraja života držao na svom radnom stolu. Četiri puta je, rizikujući sopstveni život, u kratkom vremenu od napada Nemačke do njene kapitulacije, odlazio u Francusku kako bi obodrio svoje kolege i francusku javnost da istraju u pružanju otpora Hitleru. Poslednji put 12. juna, kada je, po strahovitoj oluji, preleteo Lamanš. Tada ga je predsednik francuske vlade Pol Rajmon zamolio da „Francusku oslobodi njenih obaveza i dozvoli joj da se preda“. Već 17. juna 1940. godine iz Londona se, preko BBC-jevog svetskog radio-servisa, prvi put oglasio do tada malo poznati brigadni-general Šarl de Gol. Džonson, namerno ili slučajno, ovu epizodu zaobilazi u svojoj knjizi. Autor ovog prikaza neće preterati ako kaže da De Gol i njegova slobodna Francuska najveće zahvalnost duguju Vinstonu Čerčilu.

„Ako ova naša duga ostrvska priča naposljetku treba da se okonča, nek se okonča tek kada svaki od nas bude ležao na zemlji, gušeći se u sopstvenoj krvi.“ Ovim rečima je Vinston Čerčil tog 28. maja 1940. godine završio govor kojim je, na najvažnijoj sednici vlade kojoj je predsedavao, kolebljivu i obeskuženu većinu prelomio na pravu stranu istorije. Istorije koju je sam pravio. Sam protiv svih. Knjiga „Faktor Čerčil“ iz najmanje nekoliko razloga zaslužuje da bude prevedena na srpski jezik. Na prvom mestu to zaslužuje njen glavni junak, koji je u dva navrata u prošlom stoleću bio naš ratni saveznik. To svakako zaslužuje i njen autor, u čijem se nadahnutom pisanju sve vreme prepliću Džonson, novinar i Boris, političar sa najvišim ambicijama. Naposljetku, ova knjiga možda posluži kao podstrek njegovim srpskim kolegama da uzmu pero i najširoj publici predstave prijemčivu biografiju nekog od naših slavnih predaka.

Autor je ambasador Srbije u Grčkoj (2016–)

Tekst je objavljen 7. februara 2015. u Danasu

ODLOMAK IZ KNJIGE

U svojoj sedamdeset trećoj godini Vinston Čerčil je napisao jedan interesantan esej, koji nije namera-
vao da objavi – bar ne pre svoje smrti. U njemu je zabeležio svoje sablasno iskustvo iz 1947. godine. Slavni dani rata i vodenja države su završeni, a on se nalazio u svom studiju u letnjikovcu u Čartvelu. Spremao se da slika kada je osetio nešto čudno – kada se okrenuo da bi video šta se dešava, video je svog oca kako sedi u fotelji. Randolf je žmirkao i vrteo svoju čilbarsku tabakeru, i bio je baš onakav kakvog ga se Čerčil sećao iz retkih trenutaka kada je bio ljubazan prema svom sinu. Tada se odigrao jedan vrlo oštar razgovor. Shvativši da tokom pedeset dve godine koliko je mrtav – u političkoj izolaciji i sifilističarskom očaju – Randolf ne zna šta se desilo u svetu, Čerčil počinje da mu objašnjava. Kaže mu da je kralj Džordž VI na prestolu, da još uvek postoj-
je trke u Derbiju, da je Turf klub „OK“, a da je OK novi američki izraz. Govori Randolfu da je bivši vođa Torijevaca, Artur Balfur, opranje samostalnosti Indije. Mahatma Gandija Čerčil je potcenjivački nazivao polugolim fakiro, a o samoj Indiji nije znao ništa. Džonson zaključuje da je, u slučaju Indije, njegov junak bio na pogrešnoj strani istorije.

Džonson tvrdi da je Čerčil najveći i najskreniji frankofil među svim premijerima Britanije. Obožavao je Francusku. Njegovi roditelji venčali su se u Parizu. „Francuska je civilizacija“, umeo je često da kaže, i Francuzima na taj način prizna superiornost njihovog načina života. Jedini strani jezik koji je ikada učio bio je francuski. Verovao je u veličinu Francuske i doživio ogromno razočaranje zbog poniženja koje je u maju 1940. godine pretrpela saveznička francuska vojska. Vojska kojom je nekada komandovao Napoleon, čovek čiju je bistu do kraja života držao na svom radnom stolu. Četiri puta je, rizikujući sopstveni život, u kratkom vremenu od napada Nemačke do njene kapitulacije, odlazio u Francusku kako bi obodrio svoje kolege i francusku javnost da istraju u pružanju otpora Hitleru. Poslednji put 12. juna, kada je, po strahovitoj oluji, preleteo Lamanš. Tada ga je predsednik francuske vlade Pol Rajmon zamolio da „Francusku oslobodi njenih obaveza i dozvoli joj da se preda“. Već 17. juna 1940. godine iz Londona se, preko BBC-jevog svetskog radio-servisa, prvi put oglasio do tada malo poznati brigadni-general Šarl de Gol. Džonson, namerno ili slučajno, ovu epizodu zaobilazi u svojoj knjizi. Autor ovog prikaza neće preterati ako kaže da De Gol i njegova slobodna Francuska najveće zahvalnost duguju Vinstonu Čerčilu.

gov sin postigao. Otac zaključuje da je njegov sin slikar iz hobi-
ja, osrednjeg kvaliteta, koji izgleda živi u toj maloj kolibi, i da ni-
kada nije dogurao dalje od čina majura u konjici. Na kraju Čerčilovog sumornog prikaza modernog sveta, Ran-
dolf deluje donekle impresioniran time koliko je njegov sin u to-
ku sa trenutnim događajima. Nesvestan zaglušujuće ironije, on
kaže, „Sada si naravno prestar da razmišljaš o takvim stvarima,
međutim, kada te ovako slušam zapitam se kako to da nisi oti-
šao u politiku. Mogao bi mnogo da pomogneš. Mogao si mo-
žda i ime da stekneš.“ On se na to nasmeje i upali šibicu, a utvara se izgubi. Mnogi
istoričari su smatrali da ovaj skeč – koji Čerčilova porodica zove
„San“ – sa namerom otkriva mnogo o psihološkom profilu Vin-
stona Čerčila. Biće da je stvarno tako. Priča je elegična; sumorna; u izvesnoj meri napisana u jed-
nom uzdahu punom čežnje, iz duše čoveka koji je oduvek že-
leo da impresionira svog oca i koji nikada nije uspeo u tome. Sam Vinston Čerčil je svojoj deci pričao da sa ocem nije razgova-
rao više od pet puta – računajući svaku priliku kada su razgova-
rali, bez obzira koliko dugo; i da je celoga života imao osećaj da
nije ispunio njegova očekivanja. Mladost je proveo potpuno ubeđen, a to mu je i sam Randolf
nemilosrdno nametao, da je manje pametan od oca. Randolf je
bio na Itonu, dok su smatrali da je bezbednije da mladog Vin-
stona pošalju u Harov – delimično i zbog zdravstvenih razloga
(mislili su da je brdski vazduh bolji za njegova neka plaća od
zagušljivog vazduha pored Temze), ali najvećim delom zbog to-

ga što je Harov u to vreme smatran intelektualno manje zahtev-
nim. Randolf je bio na Merton koledžu u Oksfordu gde je bio me-
đu najboljima u pravnim naukama. Umeo je tečno da recituje
Horacija. Sa druge strane, Čerčil je popadao na ispitima i jedva je
uspeo da se upiše na Sandherst. Dok se Vinston borio sa svojom karijerom glupaka, posma-
trao je očev meteorski uzlet, napredovanje do pozicije ministra
finansija, kao i njegovu dominaciju među Torijevcima; nakon
čega se sudbina još okrutnije poigrala sa mladim Vinstonom, ta-
ko da je morao da posmatra očev pad. Pretraživao je novine da
bi pronašao njegove govore. Bio mu je potpuno ogran. Odbijao
je da prihvati da se njegove sposobnosti polako gase, da je po-
čeo da guta slogove i da je izgubio nekadašnju oratorsku iskrnu;
jednom prilikom, dok je sedeo u publici neko je zazvičdao, a
Čerčil tinejđer se uzvrteo i prosikao „Prestani da galamiš, uo-
bražena radikalcino!“ Kada je Čerčil došao u svoje dvadesete godine, njegov od-
nos sa ocem je brojao svoje poslednje zlatne trenutke. Pozivao
ga je na ručkove sa velikim i poznatim ljudima poput Džoa Čem-
berlena, Herberta Henrija Askvija i lorda Rouzberija, i on je us-
peo da opravda poverenje. „Mnogo se opametio“, primetio je
njegov otac, „a i postao je stabilniji... Sandherst je učinio čudo
od njega.“ Čerčil je, po sopstvenim rečima, sanjao o tome da po-
stane politički koristan svom ocu, da mu se pridruži u Parlamen-

tu, da podrži njegove ideje – ali onda je on otišao, umro je u č-
trdesettrećoj godini, pre nego što je njegov sin i dobio priliku.
Evo ga sada u „Snu“, lice u lice sa ocem, tako da konačno može
da objasni svom gnevnom roditelju da je upravnik kosmičke škole,
Vinstonu, za kraj godine, dao novu knjizicu, sa novim ocenama; da
on više nije beskorisna lenština, već najveći živi Englez i spasilac drž-
žave – i, paf, Randolf je nestao pre nego što je čuo dobre vesti. Kraj priče nas ostavlja u melanholičnom raspoloženju. Čerčil
je bio premoren i nije mogao da nastavi da slika. Cigareteta je do-
gorela i pepeo je popadao po slikama. Prvi utisak je da treba da
nam ga bude žao, kao i hiper-viktorijsanske uzdržanosti između
njega i Randolfa. Ipak, ne mogu, a da ne primetim određenu do-
zu samozadovoljnosti u ovom tekstu. On ne traži samo očevo posthumno priznanje. On se krišom
hvali – i pred Randolfom i pred čitaocima – jer je pobedio ta mi-
zerna očekivanja i prevazišao oca u gotovo svakom aspektu. Eto ti! – kaže Vinston Čerčil iščezloj Randolfovoj utvari. Stavi
to u svoju tabakeru i zapali, ti demagože sa očima poput ogro-
zda i brkovima kao u morža. Nisi imao pravo da budeš toliko kri-
tičan – to je prava poruka za Randolfa i podtekst te priče. Šta je Čerčil pokušavao da uradi u tom studiju u Čartvelu ka-
da se duh njegovog oca pojavio? Baš tada je popravljao jedno
staro Randolfovo ulje na platnu, jedno od onih koje je ošteće-
no u nekom od klubova Alstera. Uzeo je tu sliku i pokušao svo-
jim bojama i svojom veštinom da je popravi.

FAKTOR RANDOLF

Nastavak sa III strane

U tome se sigurno krije metafora celog tog poduhvata. Čerčil je rekao da je namerio da „osveti“ svog oca, što je istina. Međutim, on je želeo i da bude bolji. Uzeo je to izudarano platno, puno nikotinskih mrlja i ulepšao ga.

Randolf je bio taj koji je započeo porodičnu tradiciju zarađivanja od novinarstva. Kao što je Čerčil i zabeležio u priči „San“, Randolf je otišao u Južnu Afriku za *Dejli Grafik*, gde je zarađivao neverovatnu sumu od 100 funti po tekstu. To nas ostavlja sa pitanjem kako se Čerčil predstavio svetu?

Otišao je, između ostalog u Južnu Afriku, i postao najplaćeniji novinar svog vremena; a imao je, poput Randolfa, naviku da iritira ljude koji su mu pomagali u ostvarenju sopstvenih ambicija.

Kakvu je Randolfov lekciju dao sinu o tome kako ući u Parlament? Pokazao je šokantnu neloyalnost prema Torijevcima, i osnovao je grupu koja se zvala „Četvrta stranka“, čiji je glavni cilj bio da napada Gledstona, ali i da dođe kraj rukovodstvu Torijevaca u liku ser Staforda Norkota.

Randolf i drugovi su ga zvali „jarcem“, tako da je jarcu u jednom trenutku prekipelo pa je Randolfu napisao pismo, u kome ga je molio da ne bude više takav drkoš. Randolf mu je odgovorio pismom i dražesno oholim tonom mu odgovorio: „Od kada sam u Parlamentu, uvek sam zastupao svoje stavove, što ću i nastaviti da činim.“

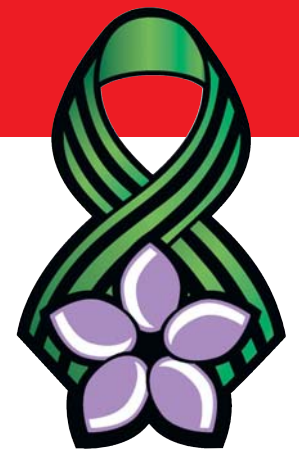
Takav je bio i nastup mladog Čerčila: kada je 1900. ušao u Parlament, počeo je oko sebe da okuplja grupu mladih buntovnih Torijevaca – nazivali su se Hjuligani (Hughligans), u čast Hjuja Sesila (Hugh Cecila), jednog od svojih osnivača – i da, uz pomoć randolfovskog energije i drskosti, ismeva rukovodstvo stranke.

Randolf je bio prvi koji je pokazao pragmatičan prezir prema samoj ideji partijske lojalnosti. Njegov sin je to kasnije opisao rekavši da je omiljena strateška pozicija njegovog oca bilo „posmatranje prvog reda klupa sa obe strane, uzimajući u obzir sve stranke u Donjem domu, sa potpunom nepristrasnošću, što je bilo zadivljujuće“.

Kakav je bio Čerčilov odnos prema političkim partijama? Jednom prilikom je rekao – uz dozu iskrenosti kakvu današnja suvoparna politika jednostavno ne bi istrpela – da je biranje političke partije kao izbor konja: biraš grlo koje će te odvesti najdalje i najbrže. Kao što smo se i uverili, on izabere jedno grlo, ali pre nego što on o ugine, on skoči sa njega; skoči na konja liberala; a onda kada će i to glo očigledno odapeti (ili je možda već mrtvo na nogama), on skoči nazad na novog torijevskog pari-pa. Niko, ni pre ni posle njega, nije bio tako veličanstveno i neponovljivo neloyalan.

Čerčil je veoma rano odlučio da će stvoriti političku poziciju koja je na neki način iznad leve i desnice, koja će oličavati najbolje elemente obe strane, i na taj način će uobličiti volju nacije. Sebe je smatrao centralnom figurom tog svoda, dok je uloga ostalih, manjih elemenata da mu služe kao podrška. Razvio je, uz to, i jednu vrstu poluideologije – levičarsko torijevstvo: imperijalističko, romantično, ali na strani radničke klase.

Odlomak iz knjige „Faktor Čerčil“
Borisa Džonsona

Premijer Aleksandar Vučić o knjizi „Faktor Čerčil“

Čerčil je menjao svoje stavove, mišljenje, političke poruke i poteze, ali ono što nije menjao bila je neverovatna hrabrost i ogromna ljubav prema otadžbini.

Čerčil je bio jedan od najvećih lidera savremenog sveta i pitanje je da li će se u budućnosti pojaviti neko sličan njemu.

Dobro je da postoje i oni koji hoće da uče od Čerčila, što znači da im je ljubav prema otadžbini kao ključna ideja bliža od ostvarivanja sopstvenih interesa.

Kako nekada šarmom i lukavošću da pobedimo onoga ko nam drži mač nad glavom i kako da budemo beskompromisni kad taj mač bude zamahnuo, kao i kako da stojite iza svojih odluka da biste doneli najbolje rezultate za svoje građane.

Neke od Čerčilovih osobina poseduje i autor ove knjige. Knjiga „Faktor Čerčil“ je posebna, ona ne govori samo o Čerčilu, već i o Borisu Džonsonu, koji kroz nju projektuje i sebe.

Fragmenti iz govora na promociji knjige „Faktor Čerčil“, u Beogradu, 28. jula 2016.

Danas

● SPECIJALNO IZDANJE LISTA DANAS URAĐENO U SARADNJI SA IZDAVAČKOM KUĆOM „ALBION BOOKS“

www.albionbooks.rs